

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ
ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ
ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ
ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΤΟΥ ΘΩΜΑ

Διὰ τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἀνευρέσεως τῆς Ἁγίας καὶ θαυματουργοῦ
Εἰκόνης τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου
καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς ἐπονομαζομένης Χρυσοφτίσσης,
ἐν τῇ πόλει τῆς Μονεμβασίας.

ΕΚΔΟΘΕΙΣ ΔΑΠΑΝῃ
τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου τοῦ εἰρημένου ἱεροῦ αὐτῆς Ναοῦ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ»

1882

ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΧΡΥΣΟΦΙΤΙΣΣΑ.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΟΥ ΘΩΜΑ

Τῇ Δευτέρᾳ

Μετὰ τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ εὐορτάζεται ἐν τῇ πόλει τῆς Μονεμβασίας, ἡ ἀνάμνησις τῆς ἀνευρέσεως τῆς Ἀγίας καὶ Θαυματουργοῦς Εἰκόνης τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς ἐπονομαζομένης Χρυσοφίτισσης, καὶ τὸ παρὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκτελεσθὲν πρῶτον θαῦμα εἰς τὸν ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας.

Τῇ Κυριακῇ ἐσπέρας, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα. Ἰστώμεν στίγους ἡ καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'. καὶ τῆς Θεοτόκου δ'. δευτεροῦντες τὸ α'.

Ύμνος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

ΜΕΤΑ τὴν ἐκ τάφου σου φρικτὴν Ζωοδότα ἔγερσιν, ὥσπερ σφραγίδας οὐκ ἔλυσας, Χριστὲ τοῦ μηνύματος, οὕτω κεκλεισμένων θυρῶν εἰσελήλυθας, πρὸς τοὺς πανευκλεεῖς Ἀποστόλους σου, χαροποιῶν αὐτούς, καὶ εὐθὲς σου παρεχόμενος τούτοις πνεῦμα, δι' ἃ-μετρον ἔλεος. (Δίς).

ΘΩΜΑΣ ὁ καὶ διδυμος οὐκ ἦν, ἐνδημῶν ἡνίκα σὺ, τοῖς μαθηταῖς ὤφθης Κύριε, ὅθεν ἠπίστησε τῇ σῇ ἀναστάσει, καὶ τοῖς κατιδοῦσί σε, ἐβόα, εἰ μὴ βάλλω τὸν δάκτυλον εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, καὶ τῶν ἡλίων τὰ τυλώματα, οὐ πιστεύω ὅτι ἐξεγήγερται.

ΩΣ θέλεις ψηλάφῃσιν, Χριστὸς, τῷ Θωμᾷ ἐβόησε, βάλε τὴν χεῖρα καὶ γνώθι με, ὅστέα ἔχοντα καὶ γεῶδες σῶμα καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἐπίσης δὲ τοῖς ἄλλοις πιστώθητι· ὁ δὲ ἐβόησεν· ὁ Θεὸς μου καὶ ὁ Κύριός σου ὑπάρχεις, δόξα τῇ ἐγέρσει σου.

Εἶτα τῆς Θεοτόκου. Ὑψος ὁ αὐτός.

ΥΜΝΗΣΩΜΕΝ σήμερον πιστοὶ, καὶ πανηγυρίσωμεν, τὴν τὸν Θεὸν τὸν ἀχώριστον, γαστρὶ χωρήσασαν, ἀστενοχωρήτως, χαίρει τὸ κραταίωμα. λιμὴν καὶ πιστῶν τὸ στήριγμα, ἰαμάτων ἢ προχέουσα θεῖα ρεῖθρα χαίρει πάντων Δέσποινα.

ΤΙΣ δύναται Ἀχραντε Ἀγνή, σοῦ ἐξαριθμήσασθαι, τὰ ὑπὲρ φύσιν καὶ ἔννοιαν θεῖα χαρίσματα ἃ ἐκ τῆς Ἀγίας καὶ σεπτῆς Εἰκόνος σου, αἰ παρθενομήτωρ λαμβάνομεν καὶ γὰρ νοσήματα, ἰατροεῖς, τοῖς προστρέχουσιν τῷ ναῶ σου, τούτῳ Παντευλόγητε.

ΠΙΣΤΕΙ κατὰ χάριος σὲ τιμῶ, Παναγία Δέσποινα, καὶ μεγαλύνω τὴν δόξαν σου, καὶ γὰρ ἀπήλαυσα, τῶν σῶν χαρισμάτων, πλουσίως Πανάχραντε, ἐλθὼν καὶ προσπεσὼν τῇ Εἰκόνι σου, δι' ὃ καὶ κράζω σοι, μὴ ἐλλείπῃς Παναμώμητε βοθεῖν μοι, τῷ ἀχρεῖῳ δούλῳ σου.

Ο βίος μου Πάναγνε πολλῶν, πειρασμῶν τε ἔμπλεως, ἐκ τῶν πολλῶν κακῶν γέγονεν, ὧν ἐπλημμέλησα, ἀλλὰ σὺν ἐκείνοις καὶ τούτων μὲ λύτρωσαι, καὶ δὸς μοι νοῦν καὶ βίον ἀπόσκοπον, καὶ λόγον σώφρονα, ἵνα πιστεῖ μακαρίζω καὶ δοξάζω τὸ θεῖόν σου ὄνομα.

Δόξα. Ὑψος πλ. δ'.

ΤΙΣ λαλήσει τὰς δυναστείας σου Ἀχραντε Ἀγνή; ἢ τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ πλήθη; καὶ γὰρ ἐν τῷ ναῶ σου, οἱ ἐν πίστει προστρέχοντες λαμβάνουσιν ἰάσεις τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος καὶ πάντες Παναμώμητε, ὑμνοῦσι τὸν οἶκόν σου, καὶ μεγαλύνουσι κόρη, καὶ βοῶσί σοι σεμνή, σκέπε τὴν πόλιν σου ἐκ πάσης βλάβης κινδύνων καὶ περιστάσεων.

Καὶ νῦν. Ὑψος α'.

ΤΩΝ θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν μαθητῶν συνηθροισμένων, εἰσῆλθες ἄφνω Παντοδύναμε, Ἰησοῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σπὰς ἐν μέσῳ αὐτῶν, εἰρήνην δὸς ἐπλήρωσας Ἀγίου Πνεύματος, προσμένειν τε προσέταξας, καὶ μηδαμοῦ χωρίζεσθαι ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ, ἕως οὗ ἐνδύσονται τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν δι' ὁδοῦ σοι, ὁ φωτισμὸς καὶ ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ εἰρήνη ἡμῶν δόξα σοι.

Εἰσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Προκείμε. Ὑψος βαρὺς.

ΤΙΣ Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; Σὺ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Ἐγνώρισας ἐν ταῖς λαοῖς τὴν δύναμίν σου.

Στίχ. Καὶ εἶπα νῦν ἡρξάμην

Ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου.

Εἶτα τὰ Ἀναγνώσματα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἐξῆλθεν Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου, καὶ ἐπορεύθη εἰς Χαρβάν, καὶ ἀπήνητρε τόπῳ, καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ· ἔδω γὰρ ὁ Ὑψιστός καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν λίθων τοῦ τόπου, καὶ ἔθηκε πρὸς κεφαλῇ αὐτοῦ, καὶ ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, καὶ ἐνουπιάσθη· καὶ ἰδοὺ κλίμαξ ἐστήριγμένη ἐν τῇ γῇ, ἥς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ οἱ Ἀγγελοὶ τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον ἐπ' αὐτῆς· ὁ δὲ Κύριος ἐπεστήρικτε ἐπ' αὐτῆς, καὶ εἶπεν· ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός· Ἀβραάμ τοῦ πατρὸς σου καὶ ὁ Θεός· Ἰσαάκ, μὴ φοβοῦ· ἡ γῆ ἐφ' ἥς σὺ καθεύδεις ἐπ' αὐτῆς, σοὶ δώσω αὐτήν καὶ τῷ σπέρματί σου· καὶ ἔσται τὸ σπέρμα σου ὡς ἡ ἄμμος τῆς γῆς, καὶ πλατυνθήσεται ἐπὶ θάλασσαν, καὶ λίβαν, καὶ βορρᾶν, καὶ ἐπὶ ἀνατολάς· καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐπὶ σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ εἰμι μετὰ σοῦ διαφυλάσσων σε ἐν τῇ ὁδῷ πάσῃ οὗ ἐὰν παρευθῇς καὶ ἀποστρέψῃς εἰς τὴν γῆν ταύτην· ὅτι οὐ μὴ σε ἐγκαταλείπω, ἕως τοῦ ποιῆσαί με πάντα ὅσα ἐλάλησά σοι. Καὶ ἐξηγέρθη Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ, καὶ εἶπεν, ὅτι ἔστι Κύριος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐγὼ δὲ οὐκ ᾔδειν. Καὶ ἐφοβήθη, καὶ εἶπεν· ὡς φοβρός ὁ τόπος οὗτος· οὐκ ἔστι τοῦτο, ἀλλ' ἡ οἰκὸς Θεοῦ, καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ.

Προφητείας Ἰζεκιὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἔσται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀγδόης, καὶ ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ ἱερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, τὰ ὀλοκαυτώματα ὑμῶν, καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου ὑμῶν, καὶ προσδεξομαι ὑμᾶς λέγει Κύριος Κύριος· καὶ ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν Ἀγίων τῆς ἐξωτέρας τῆς βλεπούσης κατὰ Ἀνατολάς, καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με, ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, ὅτι Κύριος ὁ Θεός τοῦ Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς· καὶ ἔσται κεκλεισμένη, διότι οὗτος καθήσεται ἐν αὐτῇ τοῦ φαγεῖν ἄρτον ἐνώπιον Κυρίου· κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰλὰμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται. Καὶ εἰσάγαγέ με κατὰ τὴν αὐτὴν

τῆς πύλης τῆς πρὸς βορρᾶν κατέναντι τοῦ οἴκου, καὶ ἶδον, καὶ ἶδού πλήρης δόξης ὁ οἶκος Κυρίου.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἡ σοφία ᾠκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον, καὶ ὑπῆρξε στύλους ἐπ' αὐτῆς· ἔσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶκον, καὶ ἡτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος ἐπὶ κρατῆρα λέγουσα· ὅς ἐστιν ἄφρων ἐκκλινάτω πρὸς με, καὶ τοῖς ἐνδεδεσι φροῶν εἰπεν· ἔλθετε φάγετε τὸν ἐμὸν ἄρτον, καὶ πίετε οἶνον ὃν κεκέρακα ὑμῖν· ἀπολείπετε ἀφροσύνην καὶ ζήσεσθε, καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσῃτε, καὶ κατορθώσῃτε σύνεσιν ἐν γνώσει. Ὁ παιδεύων κακοῦς, λήψεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν· ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ μωμήσεται ἑαυτόν· οἱ γὰρ ἔλεγχοι τῷ ἀσεβεῖ μώλωπες· αὐτῷ· μὴ ἔλεγχε κακοῦς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε· ἔλεγχε σοφὸν καὶ ἀγαπήσει σε· δίδου σοφῷ ἀφορμὴν καὶ σοφώτερος ἔσται· γινώριζε δικαίῳ, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου, καὶ βουλὴ ἁγίων σύνεσις· τὸ γὰρ γινῶναι νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς· τοῦτο γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρόνον, καὶ προστεθήσεται σοὶ ἔτη ζωῆς.

Εἰς τὴν λιτὴν. Ὡχος α'.

Τὴν χάριν τῶν ἱαμάτων, παρὰ σοῦ Θεοτόκε λαμβάνοντες ἀφθόνως, οἱ πιστοὶ προσιόντες ἐν τῷ Θείῳ τεμένει σου, Παντάνασσα Πανύμνητε, βοῶμέν σοι εὐλαβῶς, φύλαττε ταύτην τὴν πόλιν, τὴν τιμῶσαν τὴν Εἰκόνα σου ἐν φόβῳ καὶ χαρᾷ ἀπὸ ἐχθρῶν πολεμίων, ἵνα ἀπαύστως μεγαλύνωμεν, τὸ Κράτος τῆς ἐξουσίας Παντευλόγητε.

Ὡχος β.

Ἡ τῶν οὐρανῶν ὑψηλοτέρα ὑπάρχουσα, καὶ τῶν Χερουβιμ ἐνδοξωτέρα, καὶ πάσης κτίσεως τιμιωτέρα, ἥ δι' ὑπερβάλλουσιν καθαρότητα, τῆς αἰδίου οὐσίας δοχεῖον, γεγεννημένη ἐν τῷ πανσέπτῳ αὐτῆς σήμερον, καὶ παναγίῳ προσερχόμενοι ναῶ, πᾶσιν ἡμῖν δωρεῖται ἱάματα πιστοῖς, ἱλασμὸν πταισμάτων καὶ μέγα ἔλεος.

Ὡχος γ.

ΛΕΥΤΕ ἅπαντα τὰ πέρατα τῆς γῆς, τὴν πάνσεπτον πανήγυριν, τῆς Θεομήτορος ἀνυμνήσωμεν, ἐν αὐτῇ γὰρ παρέχει, τοῖς πιστοῖς ἱάματα ἀνεξάντλητα, ὅθεν τῇ ἁγίᾳ, πρεσβείᾳ αὐτῆς, ὁ κόσμος ἀνεζωοποιήθη, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευμα-

τικαῖς, μετὰ τῶν ἁσωμάτων καὶ πάντων τῶν ἁγίων, ἐσπτάζει φαιδρῶς.

Ὡχος δ.

ΛΕΥΤΕ πάντες οἱ λαοὶ τὴν μόνην ἀμώμητον ἐγκωμιάσωμεν, τὴν ἐκ τῶν Προφητῶν προκηρυχθεῖσαν, καὶ τὸν ναὸν αὐτῆς πληροῦσαν, τῶν ἱαμάτων χαρίσματα, τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει καὶ αἰτουμένοις. Κύριε πρεσβείαις αὐτῆς, τὴν εἰρήνην παράσχου ἡμῖν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ὡχος πλ. α'.

ΑΣΑΤΕ λαοὶ, τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἄσατε· σήμερον γὰρ τὸν ὀλόφωτον Ναὸν αὐτῆς, παραδόξῳ θαυμάτων ἀποπληροῖ καὶ ἰάσεων, καὶ πρεσβείᾳ ἀδιαλείπτως, δωρηθῆναι τῇ Οἰκουμένη ὁμοιοιαν εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ὡχος ε'.

ΜΕΘ' ἡμέρας ὀκτὼ τῆς ἐγέρσεώς σου Κύριε, ὥρθης τοῖς μαθηταῖς σου, ἐν τόπῳ οὗ ἦσαν, συνηγμένοι, καὶ φωνήσας αὐτοῖς, εἰρήνην ὑμῖν τῷ ἀπιστοῦντι μαθητῇ τὰς χεῖρας ὑπέδειξας, καὶ τὴν ἀχράντον πλευράν, ὃ δὲ πεισθεὶς ἐβόᾳ σοι, ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον.

Τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρὸν. Ὡχος α'.

ΤΑΣ ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς, πρόσδεξαι Ἁγίε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν ἐτι μόνος εἰ ὁ δεῖξας ἐν κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Εἶτα τῆς Θεοτόκου. Ὡχος πλ. α'.

Χαῖροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

ΧΑΙΡΕ παρθενομήτωρ σεμνή, χαῖρε τοῦ κόσμου τὸ θερμὸν ἱλαστήριον, καὶ πάντων τῶν προστρέχόντων ἐν τῷ σεπτῷ σου Ναῶ καὶ σεπτῶς τιμώντων τὴν Εἰκόνα σου, ἐξ ἧς καὶ λαμβάνουσιν ἱαμάτων χαρίσματα. Χαῖρε θαυμάτων ἀνεξάντλητον πέλαγος. Μονεμβασίας σκέπη καὶ καύχημα, ὁρμος τε γαληνὸς καὶ ἡσυχῶς, χαῖρε δι' ἧς σωζόμεθα, οἱ πέθῳ τιμώντες σε ἐκ νοσημάτων παντοίων καὶ πειρασμῶν τε καὶ θλίψεων Ἀγνή Παναγία, διὸ πρέσβευε σωθῆναι τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Στίχ. "Ακουσον θύγατερ καὶ ἴδε.

ΔΕΥΤΕ χρεωστικῶς οἱ πιστοὶ πανηγυρίσωμεν φαιδρῶς ἐορτάζοντες τὴν μόνην ἐκλελεγμένην, ἀπὸ πασῶν γενεῶν, Θεοτόκον κόρην τὴν Πανάμωμον, ἐξ ἧς καὶ λαμβάνομεν ἱαμάτων χαρίσματα, οἱ προστρέχοντες ἐν Ναῶ αὐτῆς πάντοτε, μετὰ πίστεως εὐλαβείας καὶ πόθου τε, χαῖρε αὐτῇ κραυγάζοντες, Παρθένε Θεό-
νυμφε, Μονεμβασίας ἡ δόξα, φύλαττε ταύτην καὶ δώρησαι, ταχείας βοηθείας, τῆς ἐκ σοῦ Θεοκυήτωρ καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν.

ΠΛΗΘΟΣ τῶν χαρισμάτων Ἀγνή, τίς ἐξιχύσει διηγῆσθαι Ἀχραντε, ἀφθόνως τοῖς σέ τιμῶσιν, ὧν χορηγεῖς Ἀγαθῇ, καὶ τῷ θείῳ τούτῳ σοὶ προστρέχουσι, Ναῶ Ὑπερθαύμαστε, Θεοτόκε Πανύμνητε, καὶ τῇ Εἰκόνι προσπεσοῦνται αἰτούμενοι, τὴν ὑγίαν τε, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἅμα ἀπολαμβάνουσι, ἐνέργειαν ἣν περ καὶ γὰρ σοῦ δοξάζω μεγαλύνω καὶ γεραίρω τὴν δυναστείαν σου.

Δόξα. Ὑμνος πλ. α'.

ΔΕΥΤΕ φιλεόρτων τὸ σύστημα, δεῦτε καὶ χορεῖαν στήσώμεθα, δεῦτε καταστέψωμεν ἅμασι τὴν ἐκκλησίαν, ἐν τῇ ἐνδόξῳ ἐορτῇ τῆς Μητρὸς τοῦ Θεοῦ· σήμερον γὰρ ἐφαπλοῖ τοῖς πᾶσιν ἱάματα, τοῖς προσιοῦσι μετὰ πίστεως, καὶ ὑμεῖς πανευλαβῶς αὐτὰ ἀρυόμενοι, τῆς εὐλογίας κομιζόμεθα τὰ χαρίσματα. Ἀγγελοι αὐτὴν ὑμνοῦσι σὺν Ἀποστόλοις, ὑπὲρ ὑμῶν αὐτῆς δεόμενοι, τῆς σωτηρίας τυχεῖν τῆς ψυχῆς, πάντες προσκυνήσωμεν αὐτὴν δεόμενοι, συγγενοὺς οἰκειότητος μὴ ἐπιλάβῃ Δέσποινα, τῶν πιστῶς ἐορταζόντων τὴν Παναγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον. Ὑμνος βαρὺς.

ΕΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΟΥ τοῦ μνήματος, ἡ ζωὴ ἐκ τάφου ἀνέτει-
λας, Χριστέ ὁ Θεὸς καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων τοῖς Μαθηταῖς ἐπέστης ἡ πάντων Ἀνάστασις, Πνεῦμα εὐθὲς δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων ἡμῖν, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα καὶ νῦν. Τῆς Θεοτόκου. Ὑμνος ὁ αὐτός.

ΕΠΙ τῷ θείῳ προστρέχοντες Ἱερῷ Ναῶ σου Παντάνασσα, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, καὶ τῶν ἐκ σοῦ θαυμασίων ἀντλοῦντες ἐν πίστει βοῶμέν σοι· Χαῖρε Ναὲ θαυμαστὴ τοῦ Ὑψίστου Ἀγνή, διὰ σοῦ γὰρ πάντες σώζονται.

Εἶτα, τὸ Θεοτόκε Παρθένε.—*Ἡ ἐνλόγησις τῶν ἁγίων.*—Καὶ ἀπόλους.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν πρώτην Στιχολογίαν.

Κάθισμα. Ὑμνος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

ΕΠΕΣΤΗ ἡ λαμπρά, καὶ φωσφόρος ἡμέρα, ἡ μνήμη σου σε-
μνή, Παναγία Παρθένε, ἐν ἣ σὲ γεραίρομεν, καὶ πιστῶς ἐκδοῶμεν σοι, ῥῦσαι ἅπαντας, τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιθότας, ἀπὸ νόσου τε καὶ λοιμοῦ βαρυτάτου, καὶ πάσης κακώσεως.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἀναστάσιμον. Ὅμοιον.

ΕΠΕΣΤΗΣ ἡ ζωὴ, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, Χριστέ τοῖς Μα-
θηταῖς, καὶ πλευρὰν ὑπεδείκνυς, καὶ χειρὰς σου καὶ πόδας σου, τὴν ἐκ τάφου σου ἔγερσιν, προπιστούμενος, ἀλλ' ὁ Θωμᾶς οὐχ εὗρέθη, ὅθεν ἔλεγεν, εἰ μὴ θεάσομαι τοῦτον, οὐ πείθομαι τοῖς λόγοις ὑμῶν.

Εἰς τὴν δευτέραν Στιχολογίαν.

Κάθισμα τῆς Θεοτόκου. Ὅμοιον.

ΑΝΕΤΕΙΛΕΝ ἰδοὺ, τὸ τῆς χάριτος ἔαρ, φωτίζον τηλαυγῶς
τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, Ἀγνή Παναμώμητε, τῷ ναῶ σου προσ-
τρέχοντες, καὶ λαμβάνοντες, τῶν ἱαμάτων τὴν Χάριν, ὅθεν πιστεῖ
σε, ἀνευφημοῦμεν ἐκ πόθου, φαιδρὸν καταφύγιον.

Δόξα, καὶ νῦν. τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

ΙΔΩΝ μου τὴν πλευρὰν, καὶ τὰς τρήσεις τῶν ἡλων, Θωμᾶ τί
ἀπιστεῖς, τῇ ἐμῇ Ἀναστάσει, ὁ Κύριος ἔλεγεν, ἀναστὰς ἐκ τοῦ
μνήματος, ὁπτανόμενος τοῖς ἀποστόλοις ἀρρήτως, ὁ δὲ Δίδυμος
πεισθεὶς ἐβόα τῷ κτίστῃ, Θεός μου εἶ καὶ Κύριος.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον.

Κάθισμα. τῆς Θεοτόκου. Ὁχος ὁ αὐτός

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

ΑΙΝΕΣΑΤΕ Παρθένοι, καὶ λαοὶ εὐφημεῖτε, προσδράμετε προθύμως ἐν χαρᾷ τῷ Ναῶ τῆς Πανάγνου, ἀντλεῖτε ἰάματα πιστῶς, παρέχει γὰρ ἡμῖν ὡς Ἀγαθὴ, διὰ τοῦτο κατὰ χρέος, ἐν χαρᾷ καὶ φόβῳ αὐτῇ βοήσωμεν, χαῖρε ἀκήρατος ζωῇ, χαῖρε λυπουμένων ἡ χαρὰ, χαῖρε ἡ ἐλευθερώσασα ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

Δόξα. Καὶ νῦν Ἀναστάσιμον. Ὅμοιον.

ΤΩ φόβῳ τῶν Ἑβραίων, κεκρυμμένων τῶν Μαθητῶν, καὶ ἐν τῇ Σιών συνηγμένων, εἰσῆλθες πρὸς αὐτοὺς Ἀγαθὲ, καὶ ἔστης κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐν μέσῳ αὐτῶν χαροποιός, καὶ ὑπέδειξας αὐτοῖς τὰς χεῖρας, καὶ τῆς ἀχράντου πλευρᾶς τοὺς μώλωπας, λέγων τῷ ἀπιστοῦντι μαθητῇ φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ ἐρεύνα, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ εἰμὶ, ὁ διὰ σέ ποθητός.

Εἶτα, Οἱ Ἀναβαθμοί.—Τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.—Προκειμενον. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ μνησθήσομαι.

Στίχ. Ἀκούσον θύγατερ καὶ ἴδε.

Τὸ πᾶσα προῆ, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἀναστῆτα Μαριὰμ.—Ἀνάστασις Χριστοῦ, καὶ ὁ ῥ' ἡμέρας.—Δόξα. Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ Τάφου.—Καὶ νῦν.—Ταῖς τῆς Θεοτόκου.—Εἶτα τὸ ἐξῆς Τροπάριον, Πρὸς τὸ Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς.

Ο προστρέχων ἐπὶ σοί, αἰεὶ λαμβάνει εὐεργεσίαν, χάριν ἐξαντλεῖ Θεοτόκε Ἀγαθὴ, καὶ μέγα ἔλεος.

Ὁ ἱερεὺς Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.

Εἶτα οἱ Καρόνες. Ὁ Ἀναστάσιμος μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς δ'. καὶ τῆς Θεοτόκου εἰς δ'.—Ὁ Ἀναστάσιμος Καρὼν ποιῆμα Ἰωάννου Μοραχῶ.

ᾠδὴ α'. ἤχος α'. Ὁ εἰρμός.

ΑΣΩΜΕΝ πάντες λαοὶ τῷ ἐκ πικρᾶς δουλείας, Φαραὼ τὸν Ἰσραὴλ ἀπαλλάξαντι, καὶ ἐν βυθῷ θαλάσσης, ποσὶν ἀβρόχοις ὀδηγήσαντι, ὧδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

ΣΗΜΕΡΟΝ ἔαρ ψυχῶν, ὅτι Χριστὸς ἐκ Τάφου, ὥσπερ ἥλιος

ἐκλάμψας τριήμερος, τὸν ζοφερὸν χειμῶνα, ἀπήλασε τῆς ἀμαρτίας ἡμῶν, αὐτὸν ἀναμνήσωμεν ὅτι δεδόξασται.

Η βασιλεὺς τῶν ὠρῶν, τῇ λαμπροφύρῳ ἡμέρᾳ, ἡμερῶν τε βασιλίδι φανώτατα δορηγοροῦσα τέρπε τὸν ἐγκριτὸν τῆς ἐκκλησίας λαὸν ἀπαύστως ἀνυμνοῦσα τὸν ἀναστάντα Χριστὸν.

ΠΥΛΑΙ θανάτου Χριστέ, οὐδὲ τοῦ Τάφου σφραγίδες, οὐδὲ κλεῖθρα τῶν θυρῶν σοὶ ἀντέστησαν, ἀλλ' ἀναστὰς ἐπέστης τοῖς φίλοις σου, εἰρήνην Δέσποτα δωρούμενος τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν.

Καρὼν τῆς Θεοτόκου οὐ ἡ ἀκροστιχίς
Δημήτριος Βιτζέντζος υἱὸς Ἀνδρέου.

Ἦ ὁ αὐτός Ἀναστάσει ἡμέρα.

ΔΕΙΤΕ ἅπαντες προθύμως τῇ ἐγέρσει τοῦ Χριστοῦ ἄσωμεν θεῖον ὕμνον, ὅτι ἐπέλαμψεν ἡμῖν ἐν αὐτῇ ἡ Ἑορτὴ, τῆς μόνης Ἀγνῆς θαυμάτων παράδοξα τοῖς πιστοῖς διανέμουσα.

Η Παντάνασσα παρθένος, ἡ χρυσὴ τε, κιβωτός, πᾶσιν ἡμῖν δωρεῖται, τῶν ἰαμάτων τοὺς κρουνοὺς, τοῖς πιστῶς ἐν τῷ Ναῶ τῷ Θεῷ αὐτῆς προστρέχουσι πάντοτε καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον.

ΜΕΤΑ πόθου καὶ φόβου καὶ ἡμεῖς ἐν τῷ Σῷ Θεῷ Ναῶ ἐλθόντες χάριν ἀντλοῦμεν δαψιλῇ, τὴν ἐν σοὶ μετὰ φωνῶν καὶ ᾠσμάτων τερπνῶν, Χριστὸν μεγαλύνομεν, τὸν ἐκ σοῦ ἀνατείλαντα.

Η Πάνσεπτος ἐπέστη καὶ καλὴ ἑορτὴ, τῆς Μητρὸς τοῦ Κυρίου, καὶ γὰρ παρέχει φωτισμὸν καὶ χαρὰν καὶ ἰλασμὸν, τοῖς πίστει θερμῇ αὐτὴν μεγαλύνουσιν.

Καταβάσι. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

ᾠδὴ γ'. Ὁ εἰρμός.

ΣΤΕΡΕΩΣΟΝ με Χριστέ, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, καὶ φωτίσον με φωτὶ τοῦ προσώπου σου, οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλὴν σοῦ Φιλάνθρωπε.

ΚΑΙΝΟΥΣ ἀντὶ παλαιῶν, ἀντὶ φθαρτῶν δὲ ἀφθάρτους, διὰ σταυροῦ σου Χριστέ τελέσας ἡμᾶς ἐν καινότητι ζωῆς πολιτεύεσθαι ἀξίως προσέταξας.

ΕΝ τῷ περικλεισθείς, τῇ περιγράφῳ σαρκί σου, ὁ ἀπερί-
γραφτος Χριστὲ ἀνέστης θυρῶν κεκλεισμένων δὲ ἐπέστης σοῦ τοῖς
Μαθηταῖς Παντοδύναμε.

ΤΟΥΣ μώλωπάς σου Χριστὲ, οὓς ἐκουσίως ὑπέστης, ὑπὲρ ἡμῶν
τοῖς μαθηταῖς σου φυλάξας μαρτύριον, τῆς σῆς ἐδειξας ἐνδόξου
Ἀναστάσεως.

Τῆς Θεοτόκου. Δεῦτε πόμα πῖωμεν καιρόν.

ΤΙΣ δύναται Δέσποινα βροτῶν ἀνυμνῆσαι ἀξίως τὰ σὰ θαύ-
ματα, τὰ εἰς τὸν θεῖον Ναὸν, τοῦτόν σου τελούμενα, αἰεὶ δι' ὧν
καὶ σωζόμεθα.

ΡΥΣΑΙ πόλιν ταύτην Ἀγαθὴ ἐξ ἐφόδων βαρβάρων τε καὶ ἀλώ-
σεων, καὶ ἐξ ἐχθρῶν δυσμενῶν, τὴν ὑπὸ τὴν σκέπην σου πιστῶς
παρθέने ἐλπίζουσιν.

ΝΑΜΑΤΩΝ κρήνη δαφιλῆς, σὺ ὑπάρχεις, Μαρία Θεογεννή-
τρια, διὸ καὶ ἐπὶ σοὶ προσέδραμον πίστει παρὰ σοῦ λαβὼν αἰτή-
ματα.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πῖωμεν, καιρόν.

Ἡ Ὑπακοή. Ψαλμὸς πλ. β'.

ΩΣ ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν σου παρεγένου Σωτὴρ τὴν εἰρήνην
διδούς αὐτοῖς, ἔλθε καὶ μεθ' ἡμῶν καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Εἴτα τὸ κάθισμα τῆς Θεοτόκου. Ψαλμὸς γ'.

Τὴν ὡραιότητα τῆς παρθενίας σου.

ΔΕΥΤΕ φιλεόρτως πανηγυρίζωμεν λαμπρῶς ἐξαρχούσης τῆς
Θεομήτορος, τὴν Παναγίαν ἑορτὴν, ἀντλήσωμεν ἰαμάτων, χάριν
τῆς ἀένναον, ἣν παρέχει ἡ Πάναγνος, πᾶσι τοῖς προστρέχουσι, τῇ
ἀγίᾳ Εἰκόνι αὐτῆς, διὸ καὶ εὐχαρίστως βοήσωμεν, Χαίρε ἡ κεχα-
ριτωμένη. (Δίς).

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

ΜΕΓΑ τὸ μυστήριον, τῆς σῆς Χριστὲ οἰκονομίας, τοῦτο γὰρ
ἄνωθεν προβλέπων θεοπτικῶς ὁ Ἀββακοῦμ, ἐξήλθες ἐβόα σοὶ εἰς
σωτηρίαν λαοῦ σου Φιλάνθρωπε.

ΧΟΛΗΣ μὲν ἐγεύσατο τὴν πάλαι γεῦσιν ἰώμενος γυνὴ δὲ κη-
ρίῳ μέλιτος τοῦ φωτισμοῦ μεταδούς Χριστὸς τῷ προπάτορι, καὶ
τῆς αὐτοῦ γλυκείας μεθέξεως.

ΠΛΟΥΤΟΝ ἀρυσάμενος ἐκ θησαυροῦ τοῦ ἀσυλήτου, τῆς θείας
εὐεργέτα λόγῃ διανοιγείσης σου πλευρᾶς, σοφίας καὶ γνώσεως
πληροῖ τὸν κόσμον ὁ Δίδυμος.

ΣΟΥ ἡ παμμακάριστος ὑμνεῖται γλῶσσα ὦ Δίδυμε, πρώτη
γὰρ εὐσεβῶς κηρύττει τὸν Ζωοδότην Ἰησοῦν, Θεόν τε καὶ Κύριον
ἐκ τῆς ἀφῆς πλησθεῖσα τῆς χάριτος.

Τῆς Θεοτόκου. Ἐπὶ τῆς Θείας φυλακῆς.

ΣΗΜΕΡΟΝ ἔλαμψεν ἡμῖν ἡ λαμπροφόρος ἑορτὴ, Ἀχραντε
Παρθέने Μαρία, τῆς σεπτῆς Εἰκόνος σου, ἣν τῇ σῇ πόλει δέδωκας
φυλακὴν σεμνὴ, καὶ προστασίαν κατὰ νοσημάτων.

ΒΑΣΙΣ ὑπάρχεις ἀσφαλῆς, καὶ κραταιὰ περιοχὴ, πόλειως
πτωχῆς Μονεμβασίας τρισευδαίμονος δ' ἐν σοὶ Μαρία Θεονύμφευτε
καθ' ὃ εἰς σὲ ἐλπίζουσα, καὶ τῷ Ναῷ σου πάντες οἱ εὐσεβεῖς σοὶ
προστρέχουσιν.

ΙΑΣΑΙ Δέσποινα Ἀγνή, τὴν παναθλίαν μου ψυχὴν ὅτι ἐπὶ σὲ
πὰς ἐλπίδας ἀνεθέμην Ἀχραντε, ἁμαρτιῶν συγχώρησιν αἰτήσαι
Παρθέने, ὑπὸ τοῦ ἐκ σοῦ γεννηθέντος σεμνὴ Πάναγνε Δέσποινα.

ΤΡΕΨΟΝ τὴν λύπην εἰς χαρὰν τῶν σὲ τιμώντων. Ἀγαθὴ
Μήτηρ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, τοὺς ἐχθροὺς κατάβαλλε ταῖς καθ'
ἡμῶν πρεσβείαις σου, ὅπως κατὰ χρέος σὲ ὑμνῶμεν τὴν τῶν βροτῶν
χαρμονὴν καὶ ἀγαλλίασιν.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

ΕΚ νυκτὸς ὀρριζόντες ὑμνοῦμεν, σὲ Χριστὲ, τὸν τῷ Πατρὶ
συνάναρχον καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ
παράσχου Φιλάνθρωπε.

ΕΠΙΣΤΑΣ τοῖς φίλοις ἀθυμοῦσιν ὁ Σωτὴρ τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ
ἅπασαν ἀπελαύνει τὴν κατῆφειαν καὶ σκιρτᾶν διεγείρει τῇ Ἀνα-
στάσει αὐτοῦ.

Ω τῆς ἀληθοῦς ἐπαινουμένης τοῦ Θωμᾶ φρικτῆς ἐγχειρήσεως τολμηρῶς γὰρ ἐψηλάφησε τὴν πλευρὰν τὴν τῷ θεῷ πυρὶ ἀπαστράπτουσαν.

ΑΠΙΣΤΙΑΝ πίστεως γεννήτριαν ἡμῖν τὴν τοῦ Θωμᾶ ἀνέδειξας σὺ γὰρ πάντα τῇ σοφίᾳ σου προνοεῖς συμπερόντως Χριστέ ὡς Φιλάνθρωπος.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος.

ΖΗΤΗΣΩΜΕΝ πάντες ἐν πίστει καὶ μετὰ θερμῶν δακρύων βοήσωμεν τῇ Πανάγνῳ δώρησαι ἰάματα, τοῖς προσιοῦσι πάντοτε τῷ Ναῶ Παντευλόγητε.

ΕΠΙΦΑΝΟΝ, Μητερ, Κυρίου καὶ ἐφ' ἡμῖν τὰ ἐλέη τοῦ υἱοῦ σου, τοῖς ἐκ πόθου πάντοτε ζητοῦσί σου τὸ πρόσωπον καὶ δώρησαι χάριν τὴν σὴν τὴν ἀένναον.

ΝΕΜΕΙΣ πᾶσι τῶν ἰαμάτων τοῖς πιστῶς Κόρη αἰτοῦσι, Πανάχραντε Θεοτόκε καὶ ἐλαύνεις δαίμονας ἐκ τῶν ἀνθρώπων ὅθεν σὲ χρεωστικῶς μεγαλύνομεν.

ΤΑ ἔργα μου τοῦ παναθλίου, ἐπ' ἐμὲ ἐπληθύνθησαν, καὶ δέομαι σῆς βοηθείας, μὴ παρίδῃς Ἀχραντε, ἀλλ' ἴασαι τὸν δοῦλόν σου τὸν ἐπὶ σὲ καταφεύγοντα.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

ΤΟΝ προφήτην διέσωσας, ἐκ τοῦ κήτους Φιλάνθρωπε, καμὲ τοῦ βυθοῦ τῶν πταισμάτων ἀνάγαγε δέομαι.

ΤΟΝ Θωμᾶν οὐ κατέλιπες βαπτίζομενον Δέσποτα, βυθῷ ἀπιστίας παλάμας, προτείνας εἰς ἔρευναν.

Ο Σωτὴρ ἡμῶν ἔλεγε ψηλαφῶντες με ἴδετε, ὅστέα καὶ σάρκα φοροῦντα, ἐγὼ οὐκ ἡλλοίωμαι.

ΤΗΝ πλευρὰν ἐψηλάφησε, καὶ πιστεύσας ἐπέγνωκε, Θωμᾶς μὴ παρών σου τῇ πρώτῃ εἰσόδῳ Σωτὴρ ἡμῶν.

Τῆς Θεοτόκου. Κατῆλθε ἐν τοῖς κατωτάτοις.

ΖΗΤΗΣΑΣ ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς καὶ προθάσας τὴν ἡμῶν νῦν ἐλπίδα, ἀπάντων, τῶν πεποιθότων Ἀγνή, καὶ ἀνήγαγες ἐκ φθορᾶς μὲ τῶν παθῶν Θεοτόκε Παρθέने.

ΟΡΘΡΙΣΑΣ ἐν τῷ πανσέπτῳ σου Ναῶ, ἀπήλαυσα ἐκ σοῦ θείαν χάριν Παρθέने, ὅθεν βοῶ Σοι πιστῶς Χαῖρε, Ἀχραντε, δι' ἧς ἐβρύσθημεν παθῶν, καὶ ὀδύνης καὶ ζάλης.

ΣΩΘΕΝΤΕΣ ἡμεῖς ἐκ παντοίων Ἀγνή, νόσων, Ἀχραντε αἰεὶ προσιόντες προθύμως, καὶ ἐν τῷ πανσέπτῳ Ναῶ τούτῳ, κράζομεν ἀπὸ βλάβης πονηρᾶς, νοσημάτων ἡμᾶς ῥύται.

ΥΠΑΡΧΕΙΣ σεμνὴ πλατυτέρα Οὐρανῶν Χερουβιμ καὶ Σεραφίμ, ὑπερτέρα Ἀγαθῇ, διὸ ὑμνολογοῦμέν σε πιστῶς καὶ δοξάζομεν σε σεπτῶς, τὸν Θεὸν σαρκὶ κυήσασαν.

Καταβασία. Κατῆλθε ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς.

Κοντάκιον Ἀναστάσιμον. Ἦχος.

ΤΗ φιλοπράγματι δεξιᾷ τὴν ζωοπάροχόν σου πλευρὰν ὁ Θωμᾶς ἐξηρεύνησε Χριστέ ὁ Θεὸς συγκεκλησμένων γὰρ τῶν θυρῶν ὡς εἰσῆλθες σὺν τοῖς λοιποῖς Ἀποστόλοις ἐβόα σοι Κύριος ὑπάρχεις καὶ Θεὸς μου.

Εἶτα τῆς Θεοτόκου. Ἦχος τῇ ὑπερμάχῳ.

ΕΝ τῷ Ναῶ οἱ πιστοὶ θερμῶς προστρέχοντες καὶ ἐκλαβόντες δωρεὰν θεῖα χαρίσματα, ἐπιφάνηθι καὶ νῦν σῶσον Πανάμωμε κράζοντας· Χαῖρε σκέπη πανθαύμαστε.

Ὁ οἶκος.

ΑΠΑΝΤΕΣ συνελθόντες, ἐπιτελοῦμεν τὴν μνήμην, τὴν σὴν Παρθενομήτωρ Μαρία, καὶ σὺν τοῖς τῶν ἀσωμάτων χοροῖς ἱστάμενοι τῷ οἴκῳ σου, κραυγάζομεν ἡμεῖς τοιαῦτα· Χαῖρε δι' ἧς ἡ χαρά· Χαῖρε, δι' ἧς ἡ ἀρά ἐκλείπει· Χαῖρε τῶν πεσόντων Ἀγνή ἡ ἀνάκλησις. Χαῖρε τῶν δακρύων τῆς Εὐας ἡ λύτρωσις· Χαῖρε ὕψος τὸ πανθαύμαστον δι' οὗ ἐγνωμεν Θεόν· Χαῖρε βάθος τῶν ἰάσεων δι' οὗ σῶζονται πολλοί. Χαῖρε ὅτι ὑπάρχεις ἰατρὸς τῶν νοσούντων· Χαῖρε ὅτι πλουτίζεις τοὺς πρὸς σὲ πεφευγότες· Χαῖρε ἀστὴρ τοῖς

πᾶσιν ἐκλάμπουσα· Χαῖρε σεμνή τὸν κόσμον φωτίζουσα· Χαῖρε δι' ἧς οἱ τῆς Μονεμβασίας εὐσεβεῖς τιμῶνται· Χαῖρε ὅτι ἐκ σοῦ οἱ ἀσθενεῖς ἰδῶνται· Χαῖρε σκέπη πανθαύμαστε.

Τῇ δευτέρᾳ μετὰ τὴν Κυριακὴν τοῦ Ἀντιπάτχα, ἐορτάζομεν τὴν ἀνευρεσιν τῆς Ἀγίας καὶ θαυματουργοῦ Εἰκόνης, τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς ἐπονομαζομένης **Χρυσοσφιτίσσης** ἐν Μονεμβασίᾳ.

Στίχ. *Χρυσὴν Στεφάνην, οἷαν σὴν ἔχει Εἰκόνα,
Ἐνδον σεμνὴ κόρη Ναοῦ Μονεμβασίᾳ
Δευτέρῃ πρώτῃ ἀπὸ τῆς τοῦ Ἀντιπάτχα
Σὲ τὴν ἄγρυπνον, ὑμνεῖ Προστάτην.*

Αὕτη ἡ ἀγία εἰκὼν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, ἀπὸ βιβλίου, πότε καὶ πῶς εὐρέθη, καὶ τί θαύματα ἐπετέλει δὲν εἰξεύρομεν· ἐπεὶ ἐχάθησαν εἰς τὴν ἄλυσιν αὐτοῦ τοῦ Ἰσλαμ Μονεμβασίας· ἀλλὰ κατὰ παράδοσιν εἰξεύρομεν ὅτι αὕτη ἡ ἀγία εἰκὼν, ἦτο, εἰς ἓν χωρίον ὀνομαζόμενον Χρυσάφα τῆς Πελοποννήσου (Λακεδαιμόνος). Καὶ ὡς τῶν θαυμασίων σου Δέσποινα ἀγνή! Πῶς εὐρέθη ἐν Μονεμβασίᾳ ἄνωθεν τοῦ βλιχεροῦ ὕδατος εἰς τὸ νῦν Μοναστήριον Χρυσοσφίτισσας λεγόμενον! τὴν ὁποῖαν εἰκόνα ἐπεὶ τὴν εὔρε μία γραῖα γυναῖκα, ἥτις ὁμολογήσασα τοῦτο εἰς ἄλλην γυναῖκα, καὶ αὕτη εἰς ἄλλην ἐκοινολογήθη οὗτος ὁ λόγος καὶ ἕως τὸν τότε ἀρχιερέα Μητροπολίτην, συναχθέντες οὖν ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ παρακλήσεις τε καὶ δεήσεις καὶ λιτανείας, ποιοῦντες ἔλαβον αὐτὴν μετὰ φόβου καὶ θερμῶν παρακλήσεων, ἀνήγαγον εἰς τὴν τοῦ ἐλκομένου Χριστοῦ ἐκκλησίαν ἀλλὰ πάλιν διὰ νυκτὸς ἔφυγε καὶ ἐπῆγε εἰς τὸ ἴδιον μέρος, ὅπου ἦτο καὶ πρότερον, δηλαδὴ ἐκεῖ ὅπου τὴν εὔρε ἡ γραῖα γυναῖκα. Σκεφθέντες οὖν οἱ τότε ἄρχοντες, ἀπεφάσισαν νὰ κτίσουν ναὸν εἰς τὸν ἴδιον τόπον, καὶ οὕτως θεῖα δύναμις τὸν ἐτελείωσαν. Ἐποίησε δὲ θαύματα πάμπολλα, καὶ οὐ μόνον αὐτόκλητος ἦλθεν ἀπαξ ἀλλὰ καὶ δις· ἐλθόντες γὰρ τινες τῶν ἐν Χρυσάφοις χάριν εὐλαβείας καὶ ἐμπορίας, καὶ γνωρίσαντες τὴν ἀγίαν εἰκόνα, ἐζήτησαν αὐτὴν παρὰ τὸν τῆς Μονεμβασίας ἀρχιερέα, καὶ τοὺς ἄρχοντας· αὐτοὶ δὲ μὴ διδόντες ταύτην ἠναγκάσθησαν παρὰ τῶν Χρυσοσφίτων εἰς τὸ Κριτήριον λέγοντες ὅτι, «Μᾶς τὴν ἔκλεψαν οἱ Μονεμβασῖται», καὶ ἔτυχον τοῦ ποθομένου, τοῦτέστι τὴν ἔλαβον· λαβόντες δὲ αὐτὴν μετὰ μεγάλων παρακλήσεων καὶ κανόνων, ἐπῆγαν αὐτὴν τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα εἰς τὸν ἐν Χρυσάφοις Ναὸν τῆς. Αὕτη δὲ ἡ Ἀγία Εἰκὼν ὑπέμεινε ἕως οὗ ἐθρονιάσθη τὴν δὲ νύκτα ἡ Ἀγία Εἰκὼν ἐκίνη, ἔφυγε καὶ εὐρέθη ὡς τοῦ θαύματος, εἰς τὸν ἐν Μονεμβασίᾳ Ναὸν τῆς. Ἰδὼν οὖν ὁ λαὸς τοῦτο

τὸ θαῦμα οἱ μὲν Μονεμβασῖται ἔχαιρον καὶ ἀνύμνουν καὶ ἐδοξολογοῦν τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον ὅπου δὲν τοὺς ἀπῆκε ἐστερημένους τῆς θείας αὐτῆς χάριτος· οἱ δὲ Χρυσοσφῖται ἐλυποῦντο καὶ οὕτως εἰξεύρομεν κατὰ παράδοσιν, τινῶν γερόντων χρησίων, οἵτινες τὸ ἦκουσαν ἀπὸ τοῦ προπάππου των.

Κατὰ δὲ τὸ 1600 σωτήριον ἔτος, ὑπῆρξεν ἐν Μονεμβασίᾳ Μητροπολίτης τις ὀνομαζόμενος Παῦλος, ὅστις ἄρῃσε σημειωμένον εἰς ἓν βιβλίον ὅπερ καταξέσχισμένον ἀνευρέθη ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, τὸ ἀκόλουθον θαῦμα. Εἰς αὐτὸ οὖν τὸ ἱερὸν Μοναστήριον τῆς Χρυσοσφίτισσας, ἦτο τις ἡγουμένη ὀνομαζομένη Μάρθα, οὕσα ἐνάρετος. Καὶ ἐσυνέβη δὲ αὐτῇ τῇ ἡγουμένῃ αἰμόρροια καὶ διὰ ταύτην τὴν ἀσθενεῖαν ἐσχόλαζεν εἰς τὰ κατηχούμενα αὐτοῦ τοῦ Ἀγίου Ναοῦ. Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἦλθέ τις μοναχὸς εἰς τὸ Μοναστήριον καὶ ἐζήτηε νὰ ἴδῃ τὴν ἡγουμένην, εἰπον λοιπὸν αἱ μονάζουσαι τῆς ἡγουμένης, ὅτι τὴν ζητεῖ τις μοναχὸς διὰ νὰ τὴν ἴδῃ· ἡ δὲ ἔκλαυσε μὴ δυναμένη ἐνεκα τῆς ἀσθενείας περιπατήσαι, ὥστε ἦλθεν αὐτὸς εἰς τὰ κατηχούμενα, ὁ δὲ ἐλθὼν ἐζήτηε νὰ τῷ δώσῃ ἓν υποκάμισον, αὐτὴ δὲ τῷ ἀπεκρίθη· «Πίστευσόν με Πάτερ ὅτι δύο υποκάμισα ἔχω, καὶ τὸ ἓν καθὼς βλέπεις τὸ φορῶ, καὶ τὸ ἄλλο πρὸ ὀλίγου τὸ ἐπλυνεν ἡ δοῦλὰ μου διὰ νὰ τὸ φορέσω, καὶ νὰ πλύνῃ πάλιν αὐτὸ ποῦ φορῶ, ἀλλὰ θέλεις ζητήσῃ ἀπὸ τὰς καλογριῶν καὶ αὐταῖς θέλουν σοῦ δώσουν». Ὁ δὲ γέρων ταῦτα ἀκούσας εἶπεν αὐτῇ· «Ὁρῶ σε εἰς τὸν Θεὸν ἡμῶν τὸν γεννηθέντα ἐκ τῆς Ἀγίας Δεσποίνης ἡμῶν καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, νὰ μοῦ δώσῃς ἓν ἰδικὸν σου υποκάμισον». Τότε ἡ μακαρία Μάρθα, ἀκούσασα ταῦτα, ἐπρόσταξε τὴν θεράπαινάν της, νὰ τοῦ δώσῃ ἐκεῖνον τὸν χιτῶνα ὅπου ἐπλυνε. Ἐλαβε δὲ ὁ Γέρων τὸν χιτῶνα καὶ κατέβη ἀπὸ τὰ κατηχούμενα· καὶ καταβαίνοντος δὲ τοῦ γέροντος, ὡς τῶν θαυμασίων σου παρθένα! Ἐστάθη τὸ τρέξιμον τοῦ αἵματος τῆς κοιλίδου ἡγουμένης καὶ καθὼς ἐκατάλαβε αὐτὴ τὸ ἐξάισιον θαῦμα, ἔστειλε μὲ σπουδὴν μονάζουσας νὰ προσκαλέσωσιν αὐτὸν τὸν γέροντα· αὐταὶ δὲ αἱ μονάζουσαι διερευνοῦσαι οὐδαμῶς ἠδυνήθησαν τοῦτον θεάσασθαι. Τὴν αὐτὴν δὲ ἡμέραν καὶ ὥραν ἐφάνη ὁ γέρων ἐκεῖνος ὁ φαίνόμενος καὶ μοναχὸς εἰς τὴν Θεσσαλονίκην εἰς μερικὸς Μονεμβασίτας, οἵτινες ἦτον ἐκεῖ διὰ ἰδικὴν των ὑπόθεσιν, καὶ εἶπεν εἰς αὐτούς· «Εἰξεύρετε τὴν κυρίαν ἡγουμένην εἰς τὴν Μονεμβασίαν τοῦ κάτω Μοναστηρίου τοῦ βλιχεροῦ ὕδατος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου». Καὶ αὐτοὶ ἀπεκρίθησαν· «Ὁ μόνον τὴν εἰξεύρομεν, ἀλλὰ καὶ συγγενεῖς ἐσμὲν ταύτης». Ὁ δὲ Γέρων εἶπεν· «Τώρα ἐκεῖ ἤμην καὶ αὕτη μοῦ ἔδωκε εἰς αὐτὴν ὅτι πολλὰ τὴν ὅπου φορῶ, καὶ ὅταν ὑπάγῃτε, νὰ εἰπῇτε εἰς αὐτὴν ὅτι πολλὰ τὴν εὐχαριστῶ». Εἰπόντες δὲ αὐτὰ τοῦ γέροντος καὶ ἀναχωρήσαντες ἔδραμον κατόπιν αὐτοῦ ἵνα ἐρωτήσωσιν αὐτὸν τὰ περὶ Μονεμβασίας· οὐχ εὖρον δὲ αὐτὸν ἐπεὶ ἀφανὴς ἐγένετο· οἱ δὲ θαυμάσαντες ἐσημείω-

σαν και την ημέραν και την ὥραν ὅπου ἐφάνη εἰς αὐτοὺς ὁ γέρων. Γυρίσαντες δὲ οἱ Μονεμβασῖται ἦλθον εἰς τὴν μακαρίαν ἡγουμένην, καὶ πληροφορηθέντες τὰ περὶ αὐτῆς τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὅπου ἐφάνη εἰς αὐτοὺς ὁ γέρων ἐκεῖνος, ἔστη ἡ ῥῦσις τοῦ αἵματος αὐτῆς· καὶ θαυμάσαντες ἐδοξολογοῦν τὸν Θεὸν ἅμα τῇ μητρὶ αὐτοῦ, καὶ ἐστοχάσθησαν, ὅτε ἐκεῖνος ὁ γέρων ὅπου ἐφάνη νὰ ᾔηται ὁ Θεολόγος Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης. Πρὸ τῆς ἰάσεως τῆς ἀσθενείας τῆς ἐναρέτου αὐτῆς ἡγουμένης, ὅτι διέμενεν αὐτὴ ἐνεκα τῆς ἀσθενείας τῆς εἰς τὰ Κατηγούμενα, τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Χρυσοφιδίσεως, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς, τῆς τελομένης συνήθως ἐν τῇ κοιμῇσιν τῆς Θεοτόκου εἶδεν ὄραμα ἡ ἡγουμένη αὕτη, ὅτι ἡ Κυρία ἡμῶν καὶ Θεοτόκος Μαρία, ἐκαθέζετο ἐν σώματι ἐπὶ θρόνου θεωροῦσαν τὴν ἡγουμένην μὲ ὄμμα εὐμενὲς καὶ γλυκύτατον, ἡ δὲ ἐνάρετος ἡγουμένη, βλέπουσα τὸ ἐξαίσιον αὐτὸ θέαμα, ἐκ τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀγαλλιότητος, ἔκλαιε καθ' ὅλην τὴν Ἀγρυπνίαν τῆς Ἀκολουθίας δοξάζουσα τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, διότι ἡξιώθη νὰ ἰδῇ αὐτὴν ἐν ὁράματι. Πρὸς τὸ τέλος ὅμως τῆς ὁρθρινῆς δοξολογίας, ἐπειδὴ αἱ μοναχαὶ ἤρχισαν νὰ ψάλλωσιν μετὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς, ἐγένετο ἀφανὴς ἡ ὄρασις ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς αἰοδίδιμου Μάρθας, ἡ ὁποία ἀμέσως ἔκραζε λέγουσα, ὦ τί ἐποιήσατε! Αἱ δὲ μοναχαὶ ἐγένοντο ἔκθαμβοι, καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς δοξολογίας ἠρώτησαν αὐτὴν διατί ἔκραξε· ἡ δὲ εἶπεν αὐταῖς τὴν φοβεράν ἐκείνην ὄρασιν· ἔκτοτε δὲ παρήγγειλεν αὐταῖς ἵνα ψάλλωσιν ἡσυχῶς, μετὰ φωνῆς ταπεινῆς καὶ μετὰ καρδίας συντετριμμένης· εἶπε δὲ ὅτι ἐὰν ὅσοι παρουσιάζονται ἐνώπιόν τινος βασιλέως ὄντος φθαρτοῦ καὶ ὁμοιοπαθοῦς στέκονται μὲ ἥθος ταπεινόν, προσεκτικόν καὶ πεφοβισμένον, ἵνα μὴ παροξύνωσιν αὐτόν, καὶ ἀποβάλλει αὐτοὺς κακῶς ἀπ' ἐμπροσθέν του, πόσον μᾶλλον ἡμεῖς πρέπει νὰ στεκώμεθα ἐνώπιον τοῦ οὐρανοῦ βασιλέως, τοῦ παντοδυνάμου καὶ παντοκράτορος δημιουργοῦ πάντων τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων κτισμάτων, ἵνα μὴ ἐνοχλήσωμεν αὐτόν καὶ γίνομεν παρὰ τὴν τάξιν τῆς ἀπωλείας ἡμῶν, καὶ ἐνοχοὶ τῆς αἰωνίου κολάσεως· καὶ ταῦτα μὲν ἐτέλεσεν ἡ θεία αὕτη Εἰκὼν, καὶ ἄλλα πλεῖστα θαυμάσια, πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν Ἀγερηνῶν. Μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τοῦ φρουρίου ὑπὸ αὐτῶν τῶν ἀπίστων, ἐπειδὴ οὗτοι κατέλαβον ὅλας τὰς ἱεράς ἐκκλησίας, τινὰς ἐξ αὐτῶν κατεδαφίσαντες, ἑτέρας δὲ ποιήσαντας τζαμιά, ἢ ἱπποστάσια, ἢ φούρνους, ἠρήμωσαν καὶ τὸν Θεῖον αὐτὸν Ναὸν τῆς Χρυσοφιδίσεως. Μετὰ δὲ ταῦτα, μετὰ παρέλευσιν καιροῦ τινος, εἰς ἐκ τῶν Ἀγερηνῶν ἔκαμε τὸν Θεῖον αὐτὸν Ναὸν σιταποθήκην, ἠναπτε ὅμως (ἀγνοῶ διὰ ποῖον λόγον) κανδήλαν ἀκοίμητον πρὸς τιμὴν τῆς θείας αὐτῆς Εἰκόνας, οἱ δὲ Χριστιανοὶ μετέφερον τὴν θείαν αὐτὴν Εἰκόνα εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἐλκομένου, ὅπου ἐτέλει πάμπολλα θαύματα εἰς τοὺς μετὰ πίστειως προσερχομένους, οὐ μόνον εἰς τοὺς Χριστιανούς ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς βάρβάρους Ὀθωμανούς.

Παῖς τις ὀνομαζόμενος Μελέτιος Καλογεράς, πενταετὴς ὢν, ἐστάλη ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἐλευθερίου, κατὰ τὰς Ἀποκρίας, νὰ μεταφέρῃ ἐν σακκούλιον ὀρυζίου μικρᾶς ποσότητος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θεῖου αὐτοῦ Ἰωάννου Κοντολέου, ὅπου ἐμελλον νὰ συμπάγουν ὡς συγγενεῖς κατὰ τὴν συνήθειαν. Καθ' ὁδὸν δὲ προσβληθεὶς ὑπὸ πηληνιασμοῦ ἐκ συνεργείας, τοῦ μισοκάλου δαίμονος, ἔπεσε χαμαί. Μαθούσα τοῦτο ἡ μήτηρ, ἔτρεξε μετὰ σπουδῆς ὅπου εὕρισκετο ὁ υἱὸς τῆς, ἔλαβεν αὐτόν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, καὶ μετέφερεν αὐτὸν ἀμέσως εἰς τὸν οἶκόν τῆς τρέμοντα καὶ ἀφρίζοντα. Ὁ πατὴρ τοῦ παιδὸς μεταβαίνων δι' ἄλλης ὁδοῦ εἰς τὴν ἀγοράν, ἔμαθε τὸ δυσάρεστον συμβάν τοῦ παιδὸς του καὶ ἐπιστρέφει ἀμέσως εἰς τὸν οἶκόν του ὅπου εἶδε τὴν θλίβαν κατὰστασιν αὐτοῦ μετὰ μεγάλης αὐτοῦ θλίψεως, πόνου καὶ τρόμου καὶ πάραυτα χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἔτρεξεν εἰς τὸν ἄμισθον καὶ παντοδύναμον ἱατρὸν, εἰς τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα λέγων, τῆς Θεοτόκου Χρυσοφιδίσεως, εὕρισκόμενης ὡς προεῖπον, εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἐλκομένου Χριστοῦ, ὅπου ἅμα ἔβησε μετὰ συντριβῆς ψυχῆς καὶ καρδίας, ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τῆς Ἀγίας καὶ θαυματουργοῦ Εἰκόνας, καὶ μετὰ θερμῶν δακρύων, παρεκάλεσε τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, διὰ τὴν θεραπείαν τοῦ παιδὸς του. Μετὰ τὴν θερμὴν αὐτὴν δέησιν εἶδεν, ὡς τοῦ θαύματος! ὅτι ὅλα τὰ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ ἀφιερώματα, ὅσα ἐκρέμοντο ἐπὶ τῆς θείας Εἰκόνας, ἐκινήθησαν καὶ συνεκρούσθησαν πρὸς ἄλληλα, καὶ ἤχησαν ὡς ἡχοῦσιν οἱ κωδωνίσκοι τοῦ Ἀρχιερεῶς ἐνδυομένου ὑπὸ τῶν ἱεροδιακόνων αὐτοῦ καὶ κροτοῦσιν εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν παρευρισκομένων· ὁ δὲ πατὴρ τοῦ παιδὸς νομίσας ὅτι ἡ Θεοτόκος ἐδίδωκεν αὐτόν ὡς ἀμαρτωλὸν καὶ ἀνάξιον, ἔπεσε πρηνὴς καὶ ἐδέετο θερμότερον. Συγγενὴς δὲ τις τοῦ Ἐλευθερίου Καλογερά, εἶδεν αὐτὸν τρέχοντα βιαίως πρὸς τὸν Ναὸν, καὶ νομίσας ὅτι ἔτρεχε πρὸς τὴν θάλασσαν νὰ αὐτοκτονήσῃ ἐκ τῆς λύπης του παρηκολούθησεν αὐτόν διὰ νὰ τὸν ἀποτρέψῃ ἀλλ' ἀφοῦ εἶδεν αὐτόν εἰσελθόντα εἰς τὸν Ναὸν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Καλογερά διὰ νὰ ἴῃ τὸν ἀσθενὴ παιδᾶ, καὶ πάλιν ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Ναὸν διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πατέρα τοῦ ἀσθενοῦς ὅτι ὁ υἱὸς του ὑγιαίνει, ὁ δὲ πατὴρ ἰδὼν τὸν συγγενὴ του εἰσερχόμενον εἰς τὴν θύραν τοῦ Ναοῦ καὶ νομίσας ὅτι ὁ υἱὸς του ἀπέθανεν, ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα, ἀφοῦ ὅμως ἐβεβαίωθη ὅτι ζῇ καὶ ὑγιαίνει ὁ υἱὸς του ἐδύξασε τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν του, ὅπου ἀφίχθεις ἠρώτησε τὸν υἱὸν του λέγων· Τί ἔχεις Μελετίε μου; ὁ δὲ παῖς ἀτεκνίνατο ὅτι δὲν εἴμπορεῖ. Τότε ὁ πατὴρ τῷ λέγει· Δός μου τὰς χεῖρας σου, ὁ δὲ παῖς ἔδωκεν εἰς τὸν πατέρα τὴν δεξιὰν του χεῖρα, ἐπειδὴ ἡ ἀριστερὰ ἦτο κρατημένη καὶ παρὰ λυτὴ· ὤθεν ὁ πατὴρ ἐδεήθη πάλιν μετὰ δακρύων, εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον ὑπὲρ τῆς τελείας ἀναρρώσεως τοῦ τέκνου του, καὶ ὡς τοῦ θαύματος! Ὁ παῖς ἔδωκεν ἀμέσως καὶ τὴν ἀριστερὰν αὐτοῦ χεῖρα εἰς τὸν πατέρα του, διότι ἀποκατέστη ὑγιὴς καθολοκληρίαν ὡς καὶ πρότερον. Ὁ δὲ πατὴρ

εὐχαριστήσας ἐγκαρδίως τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἐποίησε κατ'ὕπιν ὡς Διδάσκαλος καὶ κανόνα εἰς αὐτὴν, τὸν ὅποιον ὁμῶς ὡς μὴ ὄντα εὐχον καὶ κανονικόν, παρελλείψαμεν καὶ ἀντεγράψαμεν τὸν ἐν τῇ παρούσῃ εὐρισκόμενον, ὄντα τῆς Θεοτόκου τῆς ἐπονομαζομένης Χρυσομαγριωτίσσης, κειμένης τῆς μονῆς αὐτῆς ἐν Μεσημβρίᾳ τῆς Μακρῆς θαλάσσης, ὡς ὄντα ἐναρμόνιον καὶ κανονικόν.

Ἀγαρηνός τις ἔχων οἰκίαν πλησίον τοῦ Ναοῦ τῆς Χρυσομαγριωτίσσης, ἀπεφάσισε νὰ ἐκτείνῃ αὐτὴν ὅθεν ἐσκέφθη νὰ χαλάτῃ τὰ κατηχούμενα τοῦ Ναοῦ, ὅπερ καὶ ἔπραξε, κτίσας μάλιστα καὶ λουτρόν πρὸς τὸ μέρος τῶν κατηχουμένων, διὰ νὰ πλύνηται αὐτὸς αἱ γυναῖκες καὶ τὰ τέκνα του κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Τούρκων, ἀλλ' ἀκούσατε ἀδελφοὶ Χριστιανοὶ καὶ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τὸ θαῦμα! Ὅσα τέκνα εἶχεν ὁ εἰρημένος Ἀγαρηνός, ἀπέθανον ὅλα, ὡς καὶ ὅσα ἐγεννοῦσεν καὶ κατόπιν ἀπεβίωσεν ἄτεκνος. Εἰς αὐτὸ τὸ λουτρόν προσέτι, ὅστις ἐπήγαινε νὰ λουσθῇ, ἐβλεπε μίαν γυναῖκα ἢ ὅποια ἀπειλοῦσεν ὅτι θὰ πνίξῃ αὐτόν· ἐνεκα τούτου οἱ ἄνθρωποι φοβούμενοι δὲν ἐκατοίκησαν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὴν, οὐδέποτε Χριστιανοὶ ἢ Τούρκοι ἔκτοτε οὔτε ἐτολμοῦσαν καὶ νὰ οὐρήσων ὅχι ἐντὸς τοῦ Ναοῦ, ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ Ναοῦ αὐτοῦ, διότι ἢ θὰ ἐχωλαίνετο ἢ θὰ ἐτυφλῶνετο, ἢ ἄλλο τι κακὸν θὰ ὑπέφερεν καὶ τὸ θαυμασιώτερον δὲν θὰ ἱατρεῦετο ἐκ τοῦ κακοῦ ἀνδρὸς προσεκάλει ἱερέα τινὰ νὰ ψάλλῃ παράκλησιν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Χρυσομαγριωτίσσης· ὅσοι δὲ Τούρκοι ἦσαν γείτονες τοῦ Ναοῦ τούτου, φοβούμενοι μὴ πάθωσι κακὸν τι, ἐπρόσφερον κατὰ πᾶν Σάββατον θυμιάματα εἰς αὐτόν· πολλοὶ Τούρκοι καὶ Τούρκισσαι ἀφιέρωσαν πολλάκις εἰς τὸν Ναὸν τοῦτον χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ ἀναθήματα ἀφ' οὗ ἐλάμβανον τὴν ὑγίειαν των διὰ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ ὀνόματος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Χρυσομαγριωτίσσης. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω δύνασθε νὰ καταλάβητε τὰ ἄπειρα θαύματα τὰ ὅποια ἐξετέλεσεν ἡ Πανάμωμος Δέσποινα Θεοτόκος εἰς τοὺς Χριστιανούς καὶ ἁλλοθρήσκους, ἐπικαλουμένους τὴν ἀντίληψιν καὶ προστασίαν διὰ τῆς θείας Εἰκόνης αὐτῆς τῆς ἐπονομαζομένης Χρυσομαγριωτίσσης, πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν αὐτῆς. Ἡς ταῖς Ἀγίαις Προσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλέησον καὶ σώσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

ΕΙΚΟΝΙ λατρεύειν, μουσικῆς συμφωνίας συγκαλουμένης, λαοὺς ἐκ τῶν ὁδῶν Σιών ἄδοντας πατρικῶς οἱ παῖδες Δαβὶδ, τυράννου ἔλυσαν τὸ πολυψήμον δόγμα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον μετέβαλλον, ὕμνον ἀναμέλποντες, ὁ ὑπερυψούμενος τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς σοί.

Ο μόνος τολμήσας τῇ ἀπίστῳ τε πίστει, εὐεργετήσας ἡμᾶς, Θωμᾶς ὁ Δίδυμος, λύει μὲν τὴν ζοφώδη ἄγνοιαν τοῖς πᾶσι τέρασιν, τῇ πιστῇ ἀπιστίᾳ, ἑαυτὸν δὲ τὸν στέφανον πλέκει σαφῶς, λέγων, σὺ

εἰ Κύριος, ὁ ὑπερυψούμενος τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

ΩΣ πρώτη ὑπάρχει ἡμερῶν καὶ κυρία ἡ λαμπροφόρος αὐτῇ, ἐν ἧ ἀγάλλεσθαι ἄξιον τὸν καινὸν καὶ θεῖον λαόν, ἐν τρόμῳ φέρεται γάρ, καὶ αἰῶνος τὸν τύπον ὡς ὀγδοὰς τελοῦσα τοῦ μέλλοντος ὁ ὑπερυψούμενος, τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

ΕΜΦΟΒΩΣ τὴν χεῖρα ὁ Θωμᾶς, τῇ πλευρᾷ σου τῇ ζωηφόρῳ Χριστῇ ἐνθεῖς ὑπότρομος ἤσθετο ἐνεργείας Σῶτερ διπλῆς τῶν δύο φύσεων τῶν ἐν σοὶ ἡνωμένων ἀσυγχήτως καὶ πίστει ἐκραύγαζε λέγων σὺ εἰ Κύριος ὁ ὑπερυψούμενος τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος.

ΙΔΟΥ σοὶ ἐκ βαθέων κραυγάζομεν καρδίας τε Πανάμωμε δώρησαι ἡμῖν τοῖς σὲ τιμῶσιν εὐσεβῶς, ἱαμάτων τὴν χάριν τοῖς μέλποσιν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν πατέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ο πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις δωρούμενος συγχώρησιν ὡς εὐσπλαγχνος χάριν διὰ σου παρέχει ὡς Θεὸς καὶ δαιμόνων λυτροῦται προσβείαις σου τοὺς πίστει εἰλικρινεῖ προσελθόντας ἐν τῷ Ναῷ σου Ἀγνή, εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

ΣΩΜΑΤΩΝ τὰς ἰάσεις παρέχουσα καὶ δαίμονας διώκουσα, ὅθεν καὶ ἡμεῖς οἱ προσελθόντες ἐν τῷ σῶ ᾧ Παρθένε Ναῷ μεγαλύνομεν τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

ΑἰΛΑΥΣΤΩΣ ἀνυμνοῦμέν σε Πανάμωμε καὶ κράζομεν οἱ δούλοι σου, ῥῦσαι ἡμᾶς Ἀγνή, ἐκ κινδύνου χαλεποῦ καὶ θανάτου πικροῦ ἀναμέλποντας τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν πατέρων Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Καταβασία. Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος.

ᾠδὴ η'. Ὁ εἰρμός.

ΤΟΝ ἐν φλογὶ πυρὸς καιομένης καμίνου διαφυλάξαντα παῖδας, καὶ ἐν μορφῇ ἀγγέλου συγκαταβάντα τούτοις ὑμνεῖτε Κύριον καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ΕΠΙΠΟΘΗΣΑΣ σου τὴν χαρμόσυνον θεάν, τὸ πρὶν ἡπίσται ὁ Θωμᾶς, ἀξιοθεῖς δὲ ταύτης, Θεὸν καὶ Κύριον σὲ ἐκάλει Δέσποτα ὃν ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ΤΟΝ ανασχόμενον τῆς Θωμᾶ ἀπιστίας καὶ ὑποδείξαντα πλευρὰν καὶ τῇ αὐτοῦ παλάμῃ ἀκριβολογηθέντα, ὑμνεῖτε Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

ΣΟΥ τὸν περιέργον θησαυρὸν κεκρυμμένον, ἡμῖν ἀνέωξε Θωμᾶς, θεολογήσας γλώσση γὰρ θεοφορουμένη, ὑμνεῖτε ἔλεγε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου. Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα.

ΝΥΜΦΗ ἐκλεκτὴ καὶ ἁγία ἐδείχθης, τοῦ πάντων βασιλέως διὸ καὶ ἐν Γάμῳ σὺν αὐτῷ ἐν Κανᾷ παραγέγονας καὶ θαῦμα παράδοξον τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον αὐτὸς μεταποιήσας.

ΔΟΞΑ τῶν πιστῶν καὶ κραταίωμα κόρη ὑπάρχεις, διὰ τοῦτο πάντες σὲ ἀνυμνοῦμεν ἐν τῷ σεπτῷ Ναῷ, προσερχόμενοι τῷ σῷ μεγαλύνομεν, Χριστὸν ἀνυμνοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ΡΥΣΑΙ με Ἀγνή τῆς τῶν δαιμόνων κακίας καὶ δίδου μοι ὑγίαν ὑπερφυῶς τεκοῦσα τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἵνα ἐν πίστει καὶ πόθῳ μεγαλύνω σε καὶ ὑπερυψῶ τὸν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

ΕΧΕΙΣ ἀγαθὴ ὡς μήτηρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος ἄνευ σπορᾶς παρρησίαν Θεοῦ λόγου ἐξελοῦ τὸν λαόν σου κακώσεως ἐχθρῶν ὑπερ-θαύμαστε, ἵνα σὲ δοξάζω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κατωβασία. Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα.

ᾠδὴ θ'. Ὁ εἰρμός.

ΣΕ τὴν φαινήν λαμπάδα καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ τὴν ἀρίζηλον δόξαν καὶ ἀνωτέραν πάντων τῶν ποιημάτων ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

ΣΟΥ τὴν φαινήν ἡμέραν καὶ ὑπέρλαμπον Χριστὲ τὴν δόφωτον χάριν, ἐν ᾗ ὥρατος κάλλει τοῖς Μαθηταῖς σου ἐπέστης μεγαλύνομεν.

ΣΕ τὸν χοικῇ παλάμῃ ψηλαφώμενον πλευρὰν καὶ μὴ φλέξαντα ταύτην, πυρὶ τὸ τῆς ἀβύλουθυσίας, οὐσίας, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

ΣΕ τὸν ὡς Θεὸν ἐκ τάφου ἀναστάντα Χριστὸν οὐ βλεφάροις ἰδόντες, ἀλλὰ καρδίας πόθῳ πεπιστευκότες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Τῆς Θεοτόκου. Φωτίζου φωτίζου, ἡ νέα Ἰερουσαλὴμ.

Ο Θεὸς Νὰς σου, ἄλλος ἐφάνη οὐρανός, διαλάμπει θαυμάτων

τὴν πληθὺν Πανάμωμε θέν ἡμεῖς πάντες οἱ πιστοὶ κόρη σεμνή, φόβῳ τε καὶ πόθῳ σὲ ἀνυμνοῦμεν Πανάμωμε.

ΑΝΥΜΝΟΥΜΕΝ ὡσαύτως τὰ μεγαλεῖά σου Ἀγνή καὶ γὰρ σώ-ζεις ἐκ νόσων καὶ δεινῆς κακώσεως πάντας ἡμᾶς τοὺς προσδραμόντας πιστῷ τῷ σῷ Ναῷ καὶ διαφυλάττεις ἀπαύστως, σὲ μεγαλύνομεν.

Η πόλις σου αὕτη σοῦ ἐορτάζει ἀγαθὴ τὴν ἁγίαν ἡμέραν, ἐν ᾗ παραγέγονας· σὺν τῷ υἱῷ ἐν Κανᾷ τῇ πόλει, θαῦμα τέλεισαντι τὸ γὰρ ὕδωρ οἶνον μεταποίησαντι, Πανάμωμητε.

ΕΝ πίστει καὶ πόθῳ καὶ εὐλαβείᾳ ψυχικῇ, ἀπονέμω σοι κόρη ἐπάξια δέχου αὐτὰ καὶ ἀντιμισθίαν δώρησαι δὲ ἐν τῇ ἀνω δόξῃ ἐμοῦ σοῦ δούλου Πανάμωμε.

Κατωβασία. Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἰερουσαλὴμ.

Ἐξαποστειλάριον Ἀναστάσιμον.

Ὁ κύραρον τοῖς ἀστροῖς.

ΕΜΩΝ μελῶν χειρὶ σου, ἐξερευνήσας τὰς πληγὰς μὴ μοι Θωμᾶ ἀπιστήσης τραυματισθέντι διὰ σὲ σὺν Μαθηταῖς ὁμοφρονεῖ, καὶ ζῶντα κήρυττε Θεόν.

Ἔτερον ὄγιον.

ΣΗΜΕΡΟΝ ἔαρ μυρίζει καὶ καινὴ κτίσις χορεύει σήμερον αἶ-ρονται κλειῖθρα, θυρῶν καὶ τῆς ἀπιστίας, Θωμᾶ τοῦ φίλου βεῶντος, ὁ Κύριος καὶ Θεός μου.

Ἔτερον τῆς Θεοτόκου. Σαρὶ ὑπνώσας, ὡς θνητός.

ΧΡΙΣΤΟΣ ἐκ τάφου ἀναστάς, ὁ βασιλεὺς καὶ Κύριος, ἐδόξασε τὸν Ναόν σου Παρθενομήτηρ Μαριάμ, θαυμάτων τὰ παράδοξα ἐπιτελοῦσα σήμερον δι' ὃ σὲ νῦν δοξάζομεν, ἀκαταπαύστως Παρθένη.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Ἰστώμεν στιχηρὰ προσόμοια τῆς Θεοτόκου θ'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

ΛΑΜΠΡΑ ἐπέστη ἡμέρα τῆς Θεομήτορος ἐν ᾗ οἱ προσελθόν-τες, μετὰ πίστεως θείας, λαμβάνουν ἰατρειάν τὴν ψυχικὴν καὶ τῶν σωματικῶν τὴν ἴασιν, καὶ ἐκ σκανδάλων λυτροῦνται τοῦ πονηροῦ κινδύνων τε καὶ θλίψεων.

Ἐπουρανίου τυχόντες, θείας ἐλάμψεως, δεῦτε πιστοὶ προθύμως, ἀναμείλῳμεν ὕμνον, τῇ μόνῃ Θεοτόκῳ διὰ ἡμῖν ἱαμάτων χαρίσματα ἐπιφοιτῶσα παρέχει τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσιν ἐν τῷ θείῳ Ναῷ.

Δαβὶδ ὁ ἐξάρχων τῆς χορείας, τῆς Θεομήτορος, τὴν βασιλίδαν πάντων μεγαλύνει ἀπαύστως, λέγων ὡς παρέστης ἐκ δεξιῶν, τοῦ παντάνακτος Δέσποινα ἐκδυσωποῦσα ῥυσθῆναι ἐκ πειρασμῶν τοὺς τιμῶντας τὴν Εἰκόνα σου.

Παρθενομήτωρ Μαρία, τοῦ οὐρανίου Θεοῦ καὶ τῶν Ἀγγέλων δόξα καὶ ἀνθρώπων ἡ χάρις σκέπε τοὺς τιμῶντας τὴν σὴν, θείαν Εἰκόνα Θεόνυμφε, καὶ ἀβλαβεῖς τούτους φύλαττε Ἀγαθὴ ἀπὸ πάσης περιστάσεως.

Δόξα. Ἦχος β'.

ΣΗΜΕΡΟΝ ἡ Ἀγνὴ ἐν τῷ Ναῷ τὰς ἰάσεις παρέχει σήμερον ἡ Πάναγνος Δέσποινα τὰς ψυχὰς ἀγιάζει οἱ τῆς Μονεμβασίας ἀσθενεῖς ἀγάλλονται, τὸ παράδοξον ὁρῶντες καὶ ἄμισθον οὐπὲρ τὸν ὕμνον προσφέρουσι τὴν εὐρωστίαν ἐπαμφιέννυνται χαίροντες, ἡμεῖς δὲ ἀκαταπαύστως βοῶμεν, δόξα τὸ σὸν κράτος σεμνὴ, δόξα τῇ σῇ δυνάμει δι' ἧς σώζεται ἅπαντες.

Καὶ νῦν. Ἀναστάσιμον. Ἦχος α'.

ΘΩΜΑΣ ὁ λεγόμενος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν ὅτε εἰσῆλθες Χριστὲ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ὅθεν καὶ ἠπίσται τοῖς ῥηθεῖσιν αὐτῷ ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν βεβαιῶν· οὐκ ἀπηξίωσας δὲ Ἀγαθὲ, ὑποδείξαν αὐτῷ τὴν ἄχραντον πλευράν σου καὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τοὺς μώλωπας, ὁ δὲ ψηλαφήσας, καὶ ἰδὼν ὡμολόγησέ σε εἶναι Θεὸν οὐ γυμνόν, καὶ ἄνθρωπον οὐ φιλόν καὶ ἐβόα· ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοί.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Ἀναγινώσκεται δὲ Παράκλησις, καὶ δίδεται ἅγιον ἔλαιον τοῖς Χριστιανοῖς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Καρόνου, τῆς μὲν Ἑρτῆς τὴν γ'. ὡδὴν τῆς δὲ Θεοτόκου τὴν δ'. Ἀποστόλοις καὶ Εὐαγγελίοις ζῆτει εἰς τὴν Ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

Κοινωνικόν. Ποτήριον, σωτηρίου λήφομαι.